

РЕШЕНИЕ

№ 169

гр. Шумен, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ I, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослав Г. Маринов

Членове: Ралица Ив. Хаджииванова
Йордан В. Димов

при участието на секретаря Галина Св. Георгиева
като разгледа докладваното от Мирослав Г. Маринов Въззивно гражданско дело № 20223600500138 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №19 от 12.01.2022г. по гр.д.№643/2021г. Районен съд - гр.Шумен е отхвърлил предявеният от М. Д. Б. срещу Община Хитрино иск по чл.124, ал.1 от ГПК, за признаване за установено по отношение на ответника, че ищеца е собственик, на Поземлен имот № 307 в кв. 29, площ от 480 кв.м., при граници : от север-улица; от изток – улица; от запад – парцел XIII-313, и от юг – парцел № 308, описан в НА № 107, том V, дело № 3523 от 17.11.1994г. на ШРС, който представлявал част от УПИ I-КОО(307), кв. 29 по плана на с. Х., с площ от 1190 кв.м., при граници от север – улица „Е.“, изток улица„Е.“, юг – УПИ XI-308; УПИ II-313, запад – ул. „И.“, като неоснователен. На ответната страна са присъдени 1058 лева деловодни разноски.

Недоволен от така постановеното решение останал ищеца, който обжалва решението на районния съд, като сочи доводи за неправилност, и моли съда да го отмени и постанови друго, с което исковата претенция да бъде уважена.

В срока по чл.263 от ГПК, въззиваемата страна е депозирала отговор на жалбата, в който излага, че решението е правилно и законосъобразно, и моли да бъде потвърдено.

Въззивната жалба е подадена в срок, редовна и процесуално допустима.

Съдът констатира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, поради което и спора следва да се разгледа по същество.

Шуменският окръжен съд, след като обсъди доводите изложени в жалбата, становищата на страните, и прецени поотделно, и в съвкупност събраните по делото доказателства, намери жалбата за **неоснователна**.

Районен съд - гр.Шумен е бил сезиран с искова претенция по чл.124, ал.1 от ГПК от М. Д. Б. срещу Община Хитрино. Ищеца излага в исковата молба, че е собственик на следния недвижим имот: Поземлен имот № 307 в кв. 29, площ от 480 кв.м., при граници : от север- улица; от изток – улица; от запад – парцел XIII-313 и от юг – парцел № 308, описан в НА № 107, том V, дело № 3523 от 17.11.1994 на ШРС, който представлявал част от УПИ I-КОО(307), кв. 29 по плана на с. Х., с площ от 1190 кв.м., при граници от север – улица „Е.“, изток улица „Е.“, юг – УПИ XI-308; УПИ II-313, запад – ул. „И.“. Имота бил национализиран по силата на Указ №54/05.02.1952г. През 1984г. зърненият склад в имота бил съборен и в имота бил построен Младежки дом. За тази сграда и за поземления имот върху, който тя е построена, част от който били и процесните 480 кв.м., бил съставен Акт за частна общинска собственост №0082/26.06.1998г., поправен с Акт №1835/23.04.2013г. Сочи, че собствеността върху горния имот била реституирана по силата на закона - ЗВСОНИ, за което бил издаден и нотариален акт, по чл.9 от закона, и той като единствен наследник на собственика на одържавения имот е придобил имота по реда на ЗВСОНИ. Ответникът е оспорил предявения иск, като излага, че не са налице предпоставките за възстановяване на собствеността по силата на ЗВСОНИ, имота бил отчужден по реда на ЗТСУ, а освен това, при условията на евентуалност, се позовава и на придобивна давност, за периода след влизане в сила разпоредбата на чл.5, ал.2 ЗВСОНИ - 22.11.1997г..

От събраните по делото доказателства се установява следното от фактическа страна: От представения Нотариален акт №107, т.V, дело №3523 от 17.11.1994г. на нотариус при ШРС се установява, че ищецът М. Д. Б., В.С. Б.а и Х.Д. Б. /тримата наследници на Д.Х. Б., а ищецът единствен техен/, били признати за собственици на описания в исковата молба недвижим имот - Дворно място от 480 кв.м. застроена и незастроена площ представляващо парцел III в кв.18 по стария план на гара Х., а по новия план дв.пл.№307 в кв.29, при описани граници, в което дворно място бил застроен склад за зърнени храни със застроена площ от 180кв.м., който е бил национализиран по Указ №54/05.02.1952г. и съборен през 1984г., на основание чл. 9 от ЗВСОНИ. С акт за завземане на недвижим имот за държавен, от посочения наследодател на ищеца, бил одържавен, на основание Указ № 54/05.02.1952г. - Склад с капацитет 225тона с застроена площ 180кв.м. и незастроена 300 кв.м. кв.18 парцел III при граници : улица, Е.П., П.Н. и шосе за К.. За одържавения сграден фонд, ищецът бил обезщетен, по реда на ЗОСОИ, съгласно Решение № XXVIII-856/20.07.1998г. на Областен управител на Област Варна. Със Заповед № 797/08.12.1981г., имот пл.№139, включен в парцел 15 от кв.31 /идентичен с процесния, съобразно заключението на вещото лице по изслушаната в първоинстанционното производство СТЕ/ бил отчужден на основание чл.95 и чл.96 вр. чл.63, ал.1 ЗТСУ и чл.263, ал.3 ППЗТСУ въз основа на мотивирано предложение на Комисията по чл.265 ППЗТСУ с протокол от 28.04.1981г., в полза на държавата за „Младежки дом“ предвидено в застроителния и регулационен план. Имота е оценен и

определено обезщетение на наследниците В.С.,Х. Б. и М.Б.. На 10.05.1984г. било издадено разрешение за строеж, а с протокол от 11.11.1984г., определени строителна линия и ниво за сграда на младежки дом. Според показанията на разпитания в първоинстанционното производство свидетел, строителството започнало през 1984г. и завършило през 1987г.. Изготвената в първоинстанционното производство съдебно - техническа експертиза, сочи, че имотът е бил записван в действащите планове на населеното място, като пл.н. 108, парцел III-108, в кв. 18/план от 1947г./; пл.н. 139, парцел V-139, кв. 31 и парцел XV за „Младежки дом“ /план от 1964г., изм. със заповед № 399/81г./ и пл.н. 307, УПИ XI-„Читалище, битов комбинат, търговия, младежки дом и озеленяване, в кв. 29 и от 2009г. – УПИ I-„КОО“, в кв. 29 /план от 1984г./, като описания в акта на ищеца имот представлява част от УПИ I-„КОО“, в кв. 29, описан в Акт за общинска собственост № 82/26.06.1998г. и е идентичен с описания в Заповед № 795/08.12.1981г., като е застроен със сграда „Младежки дом“. Вещото лице е посочило, че строителството на сграда "Младежки дом" било разрешено с разрешение за строеж №55 от 10.05.1984г., и същото започнало с даване на строителна линия и ниво на обекта, удостоверено с протокол за строителна линия и ниво №6 от 11.11.1984г.. Изграждането на грубия строеж било извършено през периода 1984г. - 1985г., като в проверените строителни книжа в Община Хитрино се намирала Заповед №1 от 05.04.1985г. за изкоп на основите, Заповед №17/26.11.1987г. за проверка на покривната изолация, т.е. към тази дата грубият строеж бил завършен. Последната открита Заповед №20/07.06.1989г. била за монтаж на електро съоръжения в зала "Знаме на мира". Строежът бил замразен през 1990г. поради липса на средства. Издадено било удостоверение №278/04.04.2013г., с което сградата била обявена за заварен строеж по смисъла на §21 от ЗР на ЗУТ. Ищеца не е оспорил твърдението на ответника за продължаващото му владение на имота и към настоящия момент.

Анализът на така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи: Съобразно Тълкувателно решение №11/21.03.2013г. по ТД №11/2012г. на ОСГК на ВКС - когато и двете страни в правния спор легитимират с нотариални актове правото си на собственост върху имота /както е в настоящия случай/, то разпределението на доказателствената тежест при оспорването ще се извърши по общото правило на чл.154, ал.1 от ГПК, като всяка страна следва да докаже своето право, т. е. фактическия състав на съответното удостоверение от нотариуса придобивно основание. Съобразно ЗВСОНИ, и приетото в Тълкувателно решение № 1 от 17.05.1995 г., ОСГК, предпоставките за възстановяване на собствеността са: към момента на влизане в сила на закона имотите да са собственост на държавата, общините, обществените организации или на техни фирми или на еднолични дружества по чл. 61 ТЗ; имотите да съществуват реално до размерите, в които са отчуждени; собствениците да не са били обезщетени чрез изплащане на паричната им равностойност или с друг равностоеен недвижим имот. В решението е посочено, че не се възстановява собствеността по отношение на отчужден незастроен имот, който след отчуждаването му е застроен, освен върху останалата незастроена част, ако тя може да се обособи като самостоятелен обект на собственост. В т. 1 на ТР № 6/2006 г. на ОСГК на ВКС във връзка с въведеното ново основание за възстановяване на собствеността и върху имоти,

които са незаконно отнети или отчуждени не по установения ред, са дадени разяснения в смисъл, че разпоредбата на чл. 2, ал. 2 от закона в тази хипотеза с оглед разпоредбата на чл. 2, ал. 6 ЗОСОИ не третира всички строежи като незаконни, а само онези, които са извършени без надлежни строителни книжа или след 25.02.1992 г., т. е. прието е, че новото строителство е пречка за реституирането освен ако от незастроената част може да се обособи самостоятелен обект на собственост съобразно нормативите за устройство на територията, в какъвто смисъл е и разрешението на т. 1 и т. 2 на ТР № 1/1995 г. на ОСГК на ВС. Допълнителни съображения по този въпрос са развити и в решение №567/21.06.2010 г. по гр. д. № 1112/2009 г. на І ГО на ВКС, постановено в хипотеза, при която имот, претендиран за реституция по реда на ЗВСОНИ с оглед измененията на чл. 2, ал. 2, обн. ДВ. бр. 107/18.11.1997 г. към датата на влизане на изменението в сила не съществува като отделна кадастрална единица, бил е предназначен за обществено обслужване и предназначението му е било реализирано, като е прието, че при реституция по чл. 2, ал. 2 ЗВСОНИ следва да са налице предпоставките, визирани в чл. 2, ал. 3 от закона, в който смисъл и т. 1 на ТР № 6/10.05.2006 г. на ОСГК на ВКС. Прието е, че нормата на закона относно това кога имотът съществува реално до размерите, в които е бил отчужден е неясна и тълкуване на някои от хипотезите е дадено в т. 2 на ТР № 1 от 17.05.1995 г. на ОСГК на ВС и в ТР № 6 от 10.05.2006 г. по т. д. № 6/2005 г. на ОСГК на ВКС, но хипотезите, при които един имот не съществува реално до размерите, в които е отчужден не могат да бъдат изброени изчерпателно и преценката следва да се извършва с оглед на всеки конкретен случай като се изхожда от целите на ЗВСОНИ. Ако след отчуждаването на имота същият е застроен или върху него са осъществени благоустройствени мероприятия, предназначението на имота е дотолкова променено, че той вече не съществува реално до размерите, в които е отчужден. В подобна хипотеза, ако част от имота не е застроена или не е заета от съответното обществено благоустройствено мероприятие, правото на собственост може да бъде възстановено реално само ако тази част може да бъде обособена като самостоятелен обект на собственост съобразно нормативите за устройство на територията. В настоящия случай имота е застроен със сграда "Младежки дом", и предвид размера на оставащата, незаета част /видно от представените документи и изготвеното заключение по СТЕ/, както и предвид обслужващото предназначение на терена, върху който е изградена постройката за обществено благоустройствено мероприятие, не може да се приеме, че съществува част, годна да бъде обособена като самостоятелен обект на правото на собственост /в горния смисъл и цитираното - Решение № 190 от 31.03.2010 г. на ВКС по гр. д. № 3975/2008 г., IV г. о./. Дори и да се допусне наличие на всички предпоставки за реституиране на процесния имот, основателно се явява и възражението на ответната страна за изтекла в нейна полза придобивна давност. Съгласно чл.5, ал.2 ЗВСОНИ изтеклата придобивна давност за имоти, собствеността върху които се възстановява по този закон или по ЗСПЗЗ, не се зачита и започва да тече от влизане в сила на тази разпоредба - 22.11.1997 г. Ответната страна е застроила имота от 1984г. до 1987г. и продължава да го владее и към настоящия момент, поради което и прекъсването на давността е било осъществено едва с предявяване на иска по настоящото дело - 05.03.2021г., до която дата е изтекъл и десетгодишния период по

смисъла на чл.79, ал.2 ЗС. Ето защо, съдът намира предявения иск за неоснователен, поради което и същия следва да се отхвърли. Обжалваното решение следва да се потвърди.

С оглед изхода на спора, на въззиваемата страна следва да се присъдят деловодни разноски за въззивното производство в размер на 720 лева, съобразно представения списък по чл.80 от ГПК, и ангажираните доказателства за направата им. Възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно, доколкото е определено в минималния размер от 600 лв. без ДДС, предвиден в чл.7, ал.5 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото.

Водим от горното, и на основание чл.272 от ГПК, Шуменският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №19 от 12.01.2022г. по гр.д.№643/2021г. на Районен съд - гр.Шумен.

ОСЪЖДА М. Д. Б. с ЕГН *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на ОБЩИНА ХИТРИНО сумата от **720 лева** /седемстотин и двадесет лева/, представляваща направените пред въззивната инстанция разноски.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____